

Den lyse Gud.

(„The Fair God“.)

Roman om Mexikos Erobring.

Af Lewis Wallace. Paa Dansk ved Vilh. Møller.

Forste Bog.

I. Undervejs efter Cuyken.

Den spanske Kalender er lufaffelligere end den azte- liste. Oerhovedet er jo gerne kristne Methoden bedre end hedenste.

Efter den spanske Kalender altsaa var knap Halv- delen af Maris Maaned 1519 draget hen over Anahuac- Dalen, som den Gang endnu ikke gennemstrefedes af Gulbgrædere med Sværd ved Lænd og en latholt Eb paa Tungen. En dejlig Middagsstund kom saa en ung Van- dringsmand ned ad Sierra de Chalcos vestlige Strøaning. Fra Daggry havde hans Vej ført ham mellem Bakker og mægtige Klipper, snart forbi rislende Bjergbælte og snart atter gennem usfarbare Oeder- og Fjersløve, hvor en evig Slumring herskede. Hvordan imidlertid end Vejen havde været, var han stredet rask og behændigt fremad. Han var klædt, som folk fra Provinsen plejede at gaa: paa Fø- berne havde han Sandaler af Bøffelkind; over Kroppen en Slags hvid Tunika, som naaede ned til Knæene og led Armene ubedækkede; endelig bar han en blaa Kattuns Kjørtel samt Bælte om Livet. Om venstre Haandled sad et svært Guldsmykke, i begge Øren Udflakstænger; hans glatte, sorte Haar holdtes sammen af et Pandebaand af Ibenholt, som var smykket med en snehvid Fuglevinge. Af Naabens havde han følgende: paa venstre Arm hang et Skjold af Træ foret med Klæde; i venstre Haand bar han et Rastefyld; paa Ryggen hang hans maguahuatl som hans frible Væpne, og i højre Haand havde han sin slappe Bue, som han stødte sig til, medens han gik. Bag- efter ham traadte gestaffigt en Pantekat.

Han var kommen hen til en høj Klippe, der sadt stejlt af, og hvorfra man havde en storartet Udsigt. Stødt det var todt, standsede han og satte sig omfder ned. Over i Nordøst bredte sig den dejlige Anahuac-Dal med tallrige Landsbyer og Villæer og seloblinkende Aaer. Paa den anden Side Dalen kiledes Chalco-Søen, og bag den igen i blaalig Dis det højliggende Kongedø Ghuatltepec med dets Paladser og Cypres-Skove. I hele den nye Verden fandtes intet Landflad, som kunde maale sig i Sløvhed med dette. Her laa Kefferrigtets berømteste Stæder; fra denne Dal marcherede Hære ud, hvis Heltog var Iulter Sejre; i denne Luft troned Guberne, ventende paa Ofringer, og i den steg Røgen op fra utallige evigt brændende Baal; intet Steds var Solen saa lys eller Sommeren saa lang som her. Da hiit øvre boede Hærskeren, som i sin Ungdom havde været Præst, siden hen Kriger, og som nu var en Kæmpe for alle Fjelleske vidt og bredt, — han, som blot behøvede at fende en Slave ud med sin Signe- ring, saa fildtes det ganske Land af døende Banner.

Den unge Vandringmand sad og stirrede ud over Dalen med bændende Hjerte og firaalende Øine. Han var saa fortabt i Stuet, saa han intet andet fandte, før Pan- terkatten kom hen og lagde hovedet i hans Skød og strøg sig op ad ham som en Hund, der vil klappes. „Naa ja, Du!“ sagde han saa og rejste sig, „Lad os saa se da et komme videre! Vor Moder lover os Lykke hiit øvre!“

Da de gik videre. Efter en halv Times rast March var de ved Foden af Bjerget. Her stødte de plufselig paa en stor Trup Mennesker.

En mægtig Bæl stod brusende ud over nogle Klipper og drog derpaa lystigt stumtende ned i Dalen. Ved dens Bred stod en Gruppe gamle Gætraer. I Gætraernes Skjgge havde lejet sig en Stare brune, halvsnæ, bred- studebre Lastdrager, som laa og fortæredede begærligt store Skytter todt Majsbrød. Lænet op imod Gæstam- merne sad og laa deres Herrer, paa den Slags Maatter, som aztefiste Rejsende eller Hønbelsmand altid førte med sig. — Den unge Vandringmand saa' sjælligt, hvad for folk han havde for sig; og da hans Vej nu engang gif tet forbi, stred han rask fremad.

Man fik Øje paa ham i Lejren, og en efter en rejste sig for at se nærmere paa ham. „Det er en Kriger, der skal til Bjen!“ mente En. — „Eller ogsaa en kongelig Løber!“ sagde en anden. — „Men løber der ikke en Pantekat bag efter ham?“ spurgte en tredje. — „Jo! jo! Mit Sphd! Giv mig mit Sphd!“ raabte flere i Munden paa Hærende. Saa da den unge Mand naaede helt berhen, saa' han næ- sten lutter Bevæbning for sig.

„Det gør mig ondt, hvis jeg har forstyrret Eder!“ sag- de han alvorligt og blev staaende.

„Naa! Du løber jo ganske fredelig!“ svarede en æl- dre Mand. „Men den Kammerat, Du har med, — hvor- dan haar det sig med den?“

Den unge Vandringmand smilte. „Den har jo Mundsturo paa!“ sagde han.

De Fremmede lo saa selv af, at de havde været ban- ge. Og den gamle Kjøbmand, som havde talt sidst, sagde: „Der vælte du mig en Sten fra Hjertet, min Søn! jeg tænkte, din Pantekat kunde springe paa en af os og bide. Men kom nu og sæt Dig hos os! . . . Bred en Maatte ud for Krigeren!“ befalede han de nærmest staaende Sla- ver, „og bring ham Brød og Kød!“

Der var nok af baade Brød, stegt Hjerte og Frugt, og den unge Vandringmand havde god Appetit. Medens han spiste, passerede man. „Hvordan det har sig med min Pantekat?“ spurgte han. „Da det er desværre en ganske ligefrem Historie. Jeg slog dens Moder ihjel og tog den til mig, næsten før den kunde gaa. Nu gør den mig god Nyttle, naar jeg er paa Jagt. I skalde bare se den satte efter en Antilope!“

hænde daarligt nok! — men jeg maa tilføje, at jeg har endnu aldrig kæmpet under den store Konges Banner.“

„Ah ja,“ sagde den gamle Kjøbmand og smaalo, „jeg forstaar, hvad Du mener: Du har været med paa den Slags Handelstogter, som vi her er ude paa?“

„Ja netop, Fader er Kjøbmand, og han er lidt dra- get ud med mange folk og har endog maaltet storme Bjer, som nægtede ham Afgang til deres Torveplads.“

„Se se, saa maa han jo være en befødt Mand! Hvor bor din Fader?“

„I Tihuacano.“

„Hvad for noget? Gamle Tepaja i Tihuacano, — er han din Fader?“ Og den gamle Kjøbmand rystede hjer- teligt den unge Mand's Haand. „Han og jeg er gode Ven- der, vi er dragne sammen gennem mange Provins- der med vore Værel! Det var under den forrige Montezuma, hvor Kefferriget ikke var saa stort som nu, og hvor virke- lig de fleste Bjer var luftede for os, fordi vor Konge var en Aste. Tid havde vi en hel Hær med os, hver af os førte en Tusend Slaver med sig; og alligevel kunde det ikke at slippe ind i Byerne og saa solgt vore Værel. En Gang, huser jeg, prøvede vi paa at storme en stor By, som var helt omgivet med Mure, og blev slaet tilbage; vi maatte slaas i fire Dage, — men ind slap vi dog, og tog tre Tusende Slaver foruden fem Hundrede Fanger, som blev oerfede til Guberne. . . Men vil Du ikke røge, nu Du har spist?“

Den unge Mand takkede, men vilde nødig dvæle læn- ger. Han længtes efter at komme over til Staden, som hans Fader havde fortalt ham saa meget om.

„Ja og i Aften er der endda saa fuldt af folk der- ovre som maatte aldrig før, i Anledning af Quehal-Festen i Morgen. . . Du har vel hørt Spaadommene, min Søn, om den store Gud?“

„Naa saa løseligt. Vender han ikke tilbage til Ana- huac?“

„Ja det er en lang Historie, og Du har jo Hast- vært! Vi drager ogsaa til Bjen, men har i Sænde at laas Slaverne overnatte i Tzatalapan. Vil Du følges med os et Stykke, saa kan jeg maatte undervejs fortælle Dig et og andet, som det kan mere Dig at høre.“

„Jeg mærker,“ svarede den unge Vandringmand be- stædent, „at min Faders Fortjænter slapper mig Bænd- blandt Fremmede. Jeg vil gerne følge med Eder og ta- ter Eder for Tilbudet om at give mig Ophøinger. Sænde at sigge er jeg rejst ud for at se at gøre min Lykke!“

Den gamle Kjøbmand vendte sig om til sine Keffefæl- der, holdt en mægtig stor Konthylke op for Munden, og blæste i den. Stråts tom Slaverne paa Benene, og i et Par Minuter herskede der idel Trældhed. Maatterne blev rullet sammen; Kurvene med Væneisindler blev svunget om paa Akkgen; hver Lastdrager fik sin Byrde paa Nat- ten; og de, som førte Naabens, fildte sig op forude, næ- mest bag deres Herrer. Saa blæste Kjøbmanden igen i Konthylken, og Toget satte sig i Bevægelse. Truppen væ- dte over Bækken, og drejede sig ind i et Kroat, som øver- stggedes af høje Palmer, Gætraer og Cypreser. Den unge Vandringmand havde Øinene godt med sig hele Tiden.

„Naa det var Quehal, jeg skalde fortælle Dig om.“ begyndte saa Kjøbmanden. „Ja, han hed da egentlig Quehalcoatl (Luftens Gud). Han var en vidunderlig stor Konge, som for mange, mange Aar siden drog ned her i Dalen og bafatte sig. Menneskene var dengang raa og vilde; men han ændrede deres Sød og Stik og lærte dem Agerdrøning og mangen anden Kunst, som Du nu paa din Vej vil saa Pryder nok at se paa. I hans Tid kendte man ikke til Hungerensød; Høsten gav mange Fuld, og alle var lykkelige. Desuden lærte han Fyrsterne at herse med Vdsdom. Det er ham, man kan takke for, at det aztefiste Rige nu er det mægtigste paa Jorden. Ingen ved, hvor han kom fra eller hvor længe han dolede her. Men da der var gaaet nogen Tid, blev Folket og dets Fyrster utatnemlige og forjog ham; de aflstafte den Re- lision, han havde lært, og gav sig igen til at rejse Af- guds-Billeder og bringe Mennefte-Ofre, hvad han havde forbudt. Da han saaledes var blevet forjaget, drog han til Cholula, og derfra til Havet, og der, siger man, laaede han sig en Baad af Slangefind og sejlede til Ta- ballan, som nok skal være et Himmelstørg langt mod Vest, hvor Solen gaar ned. Men før han drog bort, lovede han, at en Gang vilde han vende tilbage og ødelægge Kefferriget og indføre paany sin Religion At se til var han ikke som en af vore Slamm; hans Sød var hvid, og Haaret langt og løftet og fort. De siger, han var vis som en Gud og skønnere end noget Mennefte. Saaan lyder Historien om ham; og nu paaftaar Spaadommen, at han vender tilbage med det første. Kongen og Ypperstestæffen venter ham hvert Øjeblik og tænker, siges der, ikke paa andet end ham. For at forsøke ham har Kongen laldet Folket sammen og fejrer i Morgen til hans Ofre saa pragtfuld en Fest, som man ingenfinde før har set, med Ofringer og Kampe efter gammel Stik.“

„Hvad mener I med „Kampe efter gammel Stik“?“ spurgte den unge Vandringmand.

„Jo ser Du, min Søn, i de første Kongers Tid var det Stik, at man valgte i Tempelne de tapreste af de fangne Kriger, som opbevarede der til Ofringerne, og førte dem ned paa Areenaen. Det anfaas saa for en Vres- sag blandt Asteerne at kæmpe imod dem, og de fornemste i Folket meldte sig til Kampen. Sejrede Fangerne, saa fik de deres Frihed og blev sendt hjem med store Gaver. . . Den Stik gif desværre senere hen af Brug; men ved Kam- pene i Morgen kommer den til Vre igen. Det vil blive et storartet Stuefisp; Kongen og hele Avelen oerværet det.“

Det lod næsten til, at den unge Vandringmand op- tog mere af, hvad han hørte om de forestaaende Kampe, end af, hvad han havde hørt om den hemmelighedsfulde Gud; thi Mødet jo'r ham op i Rinderne, og han spurgte: „J ved ikke, hvem af Asteerne der vil optræde under Kampene?“

„Nej, jeg har jo været længe borte fra Staden! Men naar Du først kommer derind, faar Du det let at sbe; thi de, som stik kæmpe, hanger Aftenen forud deres Skjold op paa Kamppladsen, saa Folket kan se, hvem der vil op- træde. Der vrimler af Fyrster og Høvdinger i Staden, saa sagtens vil de aller fornemste Mænd træde op.“

„Hvem anses for den største af Høvdingerne? . . . Ja jeg spørger, fordi jeg selv tænker paa at blive Kriger. Jeg er led af Jagerlivet nu, og stædt Handelsstanden kan være meget god, har jeg dog ingen rigtig Lykt til den.“

Kjøbmanden trak sigindigt sin Snustobaksdåse frem og tog sig en Pris. „Ja,“ sagde han saa, „der er mange dygtige og berømte Kæjter eller Høvdinger nu; der har ingenfinde før været saadan en Mængde! Er der nogen, Du særlig gad vide Bøffel om?“

„Ja — Tezucaneren Jztkil!“

„Ham skal Du ikke tænke paa at søge Tjeneste hos!“ svarede Kjøbmand alvorligt. „Tapper er han og viftnot ogsaa klog, men stolt og hoovmodig og bitter og forræ- berisk i sin Tante. Du har formodentlig hørt Tale om hans Fader, den vise Gualpili? Kort efter at han var død, yppede Jztkil Riv med sin Broder Cacama og be- stred hans Ret til at være Konge i Tezucaco. Striden vil- de sikkert have faaet en blodig Udgang, dersom ikke Monte- zuma havde lagt sig imellem; han overdrog saa Cacama Staden og gav Jztkil den nordlige Del af Provinfen. Men fra de Tid hader Jztkil vor store Konge. Derfor raader jeg Dig endnu en Gang: søg ikke til ham, hvis Du ellers sætter Pris paa et godt Navn og Rygte!“

„Men saa hans Broder da?“ spurgte den unge Van- dringsmand.

„Cacama er nok modig, men han er altfor blødgigt til at kunne være en stor Kriger. Han har større Sløve af en Hæde og af et blødt Leje end af en Krigslejr, og dansende Pigeørn behager ham mer end fægtende Mænd. Du kan maatte blive rig i hans Tjeneste, men aldrig ber- rømt.“

„Jeg har ogsaa hørt navne Cuiclahua.“

„Han er Kongens Broder og Gubernør over Tzapa- lapan.“ svarede Kjøbmanden hurtigt. „Mange mener, at han havde egnet sig bedre til at herse over Riget end Monte- zuma; men det er ikke klogt at tale derom. Hans Unders- taatter har fuldt op af Lykke, og han selv ejer de skønn- ste Havet i Verden. Men vinter Kampen ham, saa glem- mer han alt andet. Hvis han ikke var saa gammel, gjorde Du vel i at tage Tjeneste hos ham. Men jeg i dit Sted vilde da helst slutte mig til en ung Mand!“

„Er Marita ikke ung?“

„Ham tender jeg kun af Dmiale,“ sagde Kjøbmanden forsigtigt. „Han har nok knap faaet Dun paa Hagen endnu og er allerede Ansøjer for Kongens Livgarde. Saa- dan en Forfremmelse har man aldrig før hørt Magen til. Men ser Du, jeg skal betro Dig noget, som det maatte kan være Dig til Nyttle at vide. — Kongen er ikke saa ung, som han stulde være efter sine fyrrethve Aar. Han fører ikke længer Naaben, men tilbringer Tiden hos Præsterne i Tempelne eller ogsaa ned i Hæderne hos sine Hufruer, som han har flere hundrede af. Hans største Hustru- lise nu for Tiden er at seje tværs over Søen, over til Stoven og puste smaa Pile gennem et Rør efter Kaminer og Fugle. Saa kan Du se nok forstaa, at han lider Folk rulle op, ikke efter som de er Krigerer til, men efter som de kan for- dreve Tiden for ham med Sange og Vittighed!“

Den unge Vandringmand havde smilt lidt ad den angfelig dampebe Tone, hvori Kjøbmanden talte om Rigets Beherfer. Men nu blev han alvorlig igen og sagde: „Ja sandt at sigge har heller ingen af de Mænd, hvorom J hidtil har fortalt mig, været den, jeg helst gad høre. Men der er en Høvding, hvem Rygtet stiller over alle de andre, og som skal være baade klog og tapper og tilbedt af Høj og Lav!“

„Ja Tezucamozin — eller Tzin Guatamo, som han for det meste kaldes, — ja ædler Mand end han har der aldrig levet i Anahuac!“ erklærede Kjøbmanden be- gegjstret. „Han er Folket's Yndling og Rigets Haab. Smut som en Gud og værdig og mild og tapper som in- gen anden, — bi et Øjeblik, saa skal Du saa at høre!“

Han skæppte tre Gange i Hænderne, og af hans Undergængem som hurtigt hen til ham. „Kjender Du Tzin Guatamo?“ spurgte Kjøbmanden. „Jeg er kun simpel Soldat, Herre, og han er vor store Konges Neds. Men som ung Mennefte tjente jeg under ham i Tlascala. Han er den største Ansøjer i hele Ana- huac.“

„Det er godt!“ — Manden traadte ind paa sin Plads igen. „Se saadan kunde jeg talde alle mine Slaver frem og spørge dem,“ sagde Kjøbmanden, „og de vilde allesam- men give mig samme Svar. Kun sjældent stænger Gu- berne et enkelt Mennefte saa mange gode Egenstæber. Han er tundfabrig som saa, ædelmødig, som det kommer sig en Fyrste, og fremfor alt en Helt.“

„Jeg har tænkt paa ham hele Tiden, mens jeg var paa Vej,“ mumlede den unge Vandringmand. „Kunde jeg komme i hans Tjeneste, vilde jeg betragte det som den største Lykke!“ — — —

Saaan taltes de videre ved, medens de drog frem forbi dylede Marter og Lunde og Landsbyer. Nu daledde Solen allerede øvre bag de vestlige Bjerge. Den unge Vandringmand saa' gentagne Gange hen imod Solned- gangen, og sagde endelig: „Ja jeg stulde Eder stor Tak for at Venlighed, men — det behønder at blive sent! Hvis jeg vil naa at se Areenaen, før Torvet stultes, kommer jeg vist til at stunde mig.“

„Gaa med Guberne, min Søn!“ sagde den gamle Kjøbmand. „Vi andre skal jo først være i Staden i Mor- gen tidlig.“

Og den unge Vandringmand skjødte ad sin Panter- kat, og stredlede derpaa rask ud. Lidt efter kunde ingen i Truppen se ham længer.

II. En Udfordring.

I Anahuac-Dalen fandtes der den Gang fire Søer. Ved den sydvestlige Bred af den største af disse laa Sta- den Tenoktikan. Her saa' en Morgenstund i Aret 1300 en vandrende Aste-Stamme en Vrn Side paa en Nat- tus, med udbredte Vinger og holdende en Slange i Kæbet. Præsterne befalede Asteerne, at de stulde stande paa dette Sted, og de byggede en Øh. Saaledes beretigt Saa- net. Ligeform de enkelte Mennefter holder af at ulede de- res Hertomst fra berømte Ahter, saaledes sværmer Na- tionerne for at sætte deres Tilbedelse i Forbindelse med Gubdomme.

Asteerne var paa den Tid endnu vilde. Paa deres

Toget mod Syd medførte de blot Naaben og et stort, her- stegst Stind. Anahuac-Dalen havde imidlertid været befolket i langfommelig Tid. Den Kultur, som Asteerne forefandt, og som de betvang, indbrødte da paa dem. De formerede sig hurtigt. Medens de første beres Stjødte ind over de omliggende Landstrækninger og tog til i Rigdom og Magt, vænede de sig efterhaanden af med mangen barbarisk Stik. Snart fattede de Kingaet for Sivene og Areenen, hvorfors de havde opført deres første Huse, og de byggede sig sferlandst prægtige, stenfatte Tempel og Paladser.

Guberne, som hædrede med utallige Ofringer, var Bjen gunstige, og inden der var gaaet et Aarhundrede, havde den vokset sig stor og stærk. Dens Beboere trangte over de omliggende Bjerge, og medens de jagede efter Fan- ger, som kunde forherlige deres Offerfester, erobrede de „Mexiko“. Saa gav Kongerne sig til at centralisere. De gjorde Tenoktikan til Hovedstad; Kunsterne trivedes, Bjen's Markeder blev berømte; Avelen og de privilegerede Stænder bafatte sig der; Rigdommen vokste om Rap med Føllemengden. Da de spanske Erobrere ankom til Sta- den, havde den 60,000 Huse og 300,000 Indbyggere. Den var isølge et gammelt Kort anlagt matematisk nøjagtigt og lignede et Stakbræt; tallrige Gader, som løb fra Nord til Syd, overfæres af Kanaler, saa der naadest lutter regelmæssige firkantede Gættel.

Lige saa stulte som Asteerne var af Staden, lige saa stulte var de af Søen, den laa ved. Hver eneste Dag i Aret var der livlig Hærdel paa den, endog om Aftenen og om Natten gled Naabne hen over dens Spejl. . .

„Hallo ho!“ raabte en Rejsende, og hans Stemme led højt ud over den stille Sø. „Baad der forude!“

„Er det Guatamozin?“ spurgte den første Stemme.

„Ja.“

„Paa Vej til Tenoktikan?“

„Ja, — om Guberne vil!“

De Rejsendes Baade (Ildtrøkket „Rejsende“ bruges, fordi det gengiver bedst det Ord, hvormed Asteerne be- tegnede folk, som var undervejs et Steds hen) befaant sig omkring midt i Søen. De kom hurtigt paa Siden af hinanden; og efterat Slaverne, som roede, havde faaet samme Takt paa Rørelagene, gled de videre Side om Side.

„Ah, — Jztkil fra Tezucaco!“ sagde Guatamozin, — meget velkommen! Men hvis et Bud havde spurgt mig, hvor Jztkil snarest var at træffe paa denne Tid, saa vilde jeg rigtignok have bedt Budet søge ham paa en af de fremmede Hæder, navnlig da paa en, der er særlig berømt for sin Blomstervedt og sin Musik.“

Ørene blev sagt i en høilig Tone; men der kom intet Svar. Guatamozin stulde lidt, og slog saa over i en anden Tone:

„Der tales om et stort Tog mod Tlascalanerne!“ be- mærkede han, — „har min Ven hørt noget nærmere der- om?“

„De Vinde, der farer med Rygter, finder kun sjældent Vej til mig!“ svarede Jztkil.

„Jfnd fra Tlascala maa dog igennem jer Hoved- stad . . .“

Jztkil bøjede sig over mod ham og tog ham om Skuldren: „Min Hovedstad!“ sagde han — „taler I om Staden Tezucaco?“

Guatamozin stulde hans Haand bort fra Skuldren ved at rejse sig. — „Jeg Takkes Mening er mig dunkel her i det svage Stjernelys,“ svarede han.

„Sæt Jer ned!“ sagde Jztkil.

„Stal jeg sætte mig som Ven eller som Fjende?“

„Hør mig, — og døm saa selv!“

Azteken samlede sin Kappe foran over Brøstet, og satte sig igen, seende stift over paa Tezucaneren.

„Montezuma, Kongen . . .“ begyndte denne.

„Vi lidt! den store Konge er min Onkel, og jeg er hans tro Underfaat.“

Tezucaneren forfattede: „I hele Landet staar Kongen nært efter Guberne. Og alligevel siger jeg hans Neds, at jeg hader Kongen, og jeg skal vise ham, at mit Hæd er intet Legevaert, som ørtesløs Gfløv . . . For hundrede Aar siden var vor Slagt stor og uafhængig. Fuglene i Stoven, Bindene paa Steppen var ikke mere fri end Føllet i Tezucaco. Vi havde vor Hovedstad, vore Tempel, vore Guder; vore Konger befalede selv deres Hære, vort Præst- stad bestemte selv Ofringerne. Hvor er Konge, Vand og Guder nu? Spørg Montezuma!“ Og som om Grindringen oerovrandede ham, brød han ud i Klager: „Jeg græder over Dig, Tezucaco, Du min Værdoms Hæde, mine Fæ- dres Palad, min retmæssige Arvedel! Dine Porte er luk- tede for mig, aldrig skal jeg vandre i dine fyrstelige Sale!“

(Fortættes).

Gode Bøger, som anbefales:

Miriam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kæbte. 126 Sider, i Omslag, 25 Cents, indbunden 50 Cents.

Marthren i St. Andrews. Et Billede fra den skotte Kirke. 98 Sider, i Omslag 20 Cents, indbunden 40 Cents.

Marthrerne i den lutherfke Kirke. Oversat fra Lylf. 224 smaa Sider, indbunden i Skirtingsbind 40 Cents.

Ben Gur. En sferlandst Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved Vilh. Møller. Pris, godt indbunden, \$1.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Trek i Orienten, vængslende og interessant. Paa Dansk ved R. N. Maden. 174 Sider, i Omslag, 40 Cents.

Herreri er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 160 S., i Omslag, indd. 50c.

Alle Bøger sendes porto frit. Betalningen bedes indsendes sammen med Bestillingen. Freimærker modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

*) „Vor Moder og Fru“ kaldtes Gubinden Guacoatl.